İÇİNDEKİLER

YANILSAMALAR / 7
YAZIŞMALAR / 73
AYRIŞMALAR / 153

1.

Göz kapaklarının üzerine tonlarca ağırlıkta bir fil oturmuş gibiydi. Gözlerini açabilmek uğruna harcadığı çaba, kilometrelerce koşmanın verdiğine denk bir yorgunluğa mal olmuştu. Ne var ki ışığı hâlâ göremiyordu. Ölümle hayat arasında gidip geldiğini hissetti. Beden kafesinin içinde can kuşu çırpınıyordu. Gerçekte ölü müydü, diri mi?

Bu kez ellerini yüzüne götürmeye çalıştı. Oysa kollarını kıpırdatamıyordu bile. Sanki bağlıydılar. Yoksa... Yoksa bir tabutun içinde miydi ya da bir mezarın? Hayır, hayır. Bunları düşünebildiğine göre ölmüş olamazdı. *"Düşünüyorum, öyleyse varım."* Öyle söylememiş miydi Descartes? Beyin fonksiyonları çalıştığına göre fiziksel olarak da hareketi mümkün olmalıydı. Peki ya bu beden niçin bir çuval gibi öylece duruyordu?

Ölüm ile hayat arasındaki incecik çizgiyi geçmek bu kadar zor olmasa gerekti. Biraz daha gayret, yalnızca küçük bir adım! Ne var ki parmak ucunu bile kıpırdatamıyordu. Yaşama tutunmak için harcadığı güçten geriye kalan ne varsa toplamaya çalışarak haykırdı:

"Hayır! Ölmüş olamam!"

Bağırdığını sanıyordu ama doğrusu sesi çok cılız çıkmıştı. Saatlerdir kullanılmayan ses telleri titreşim yapmaya çekinir gibiydi. Yine de başucunda bekleyen hemşire onu duyabilmişti. Nicedir almak istediği müjdeyi işte bu hemşire verdi:

"Korkmayın efendim, yaşıyorsunuz."

Derin bir nefes aldı. Neden sonra, her gün seksen altı bin kez aldığı nefesin gerçekte ne denli kıymetli olduğunu fark etti. Demek yaşıyordu! Son bir gayretle, yavaş yavaş gözlerini açmayı başardı.

Orta halli bir hastane odasındaydı. Kirli sarı duvarların arasında eskimiş bir hasta yatağında yatıyordu. Buna bir anlam veremedi. Hastalanmış olsa bile şirketin anlaşmalı olduğu özel hastaneye getirilmiş olması gerekirdi. Oysa bu salaş yer hiç de özel hastane odasına benzemiyordu.

Odanın kesif kokusu genzini yakınca midesi bulandı. Açmak için onca çaba harcadığı gözlerini kapatarak durumu örtbas etmek istedi ancak deve kuşu taklidi yapmanın anlamı yoktu. Son bir umutla, belki de rüya görmüştü, gözlerini tekrar açtığında bir değişiklik olmamıştı. Bu berbat yerde ne işi vardı?

Yanı başındaki hemşire en fazla yirmili yaşlardaydı. Muhtemelen yeni mezundu. Sımsıkı bağladığı saçlarının sınırladığı mütebessim yüzü ve güneş gibi parlayan gözleri vardı. Genç kızların son zamanlarda ilgi gösterdiği sıfır beden akımına kapılmış olmalıydı ki zayıflıktan kopacak gibiydi. Soran gözlerle hemşireye baktı. Hastanın uyanmasına sevinen hemşire çabucak kendini tanıttı:

"Geçmiş olsun. Ben hemşireniz Cansu."

"Kimin umurunda..."

Sarp'ın sesi yine çok cılız çıkmış olsa da Cansu Hemşire onu duymuştu. Üstelik karşısındaki adamın ağzından çıkanı kulağı duymuyor olmalıydı ki yüzünde en ufak bir utanç belirtisi bile yoktu. Gerçekte kimsenin ismini umursamayan bir tip olduğu belliydi.

"Ne oldu bana?"

Cansu Hemşire istifini bozmamaya çalışarak kısa yanıtlar verdi:

"Bir dizi ameliyat geçirdiniz efendim. Yoğun bakımdan yeni çıktınız."

"Ne ameliyatı? Neden?"

"Kazadan sonra buraya getirildiğinizde durumunuz pek de iç açıcı değildi."

Neye uğradığını şaşırmıştı Sarp. Bu kendini bilmez hemşire neler söylüyordu böyle!

"Kaza mı? Ne kazası?"

"Tren kazası, efendim. Hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır, hatırlamıyorum."

Hafızasını yoklamaya çalışan her insan gibi başını ellerinin arasına almak istedi. Ancak elleri bileklerinden yatağa bağlıydı. Aniden bir öfke seline kapıldı:

"Bu ne ilkel bir yöntem! Neden beni bağladınız? Derhal ellerimi çözün!"

Anlaşılan öfke, ya da çaresizlik mi desek, ses tellerini açmıştı. Cansu Hemşire alelacele açıklamaya koyuldu:

"Sakin olun efendim. Bir ara geçirdiğiniz kriz sonucu haykırarak elinizi kolunuzu savurmaya başlayınca sizi bağlamak durumunda kaldık. Ameliyatlı bölgelerinize zarar verebilirdiniz."

İşin ciddiyetini anlayan Sarp bağırıp çağırmaktan vaz geçti. Sakinleştiğini ispatlamaya çalışırcasına ses tonunu ayarladı ve her zaman olduğu gibi düzgün cümleler kurmaya çaba gösterdi:

"Bakın, hemşire hanım, artık ayıldım ve kendimdeyim. Tekrar kriz geçirecek falan değilim. Hoş, benim gibi mantıklı ve dengeli bir adamın kriz geçirmiş olabileceğine de inanmıyorum ama her neyse. Şimdi lütfen beni çözün ve olup biteni ayrıntılarıyla baştan anlatın. Rica ediyorum!"

Cansu Hemşire elleri titreyerek bağları çözerken bir yandan da hastanın kazayı hatırlamamasına kafa yoruyordu. Psikiyatrik desteğe ihtiyacı olabilirdi. Doktora haber vermeden önce

hastanın hafızasını tamamen kaybedip kaybetmediğini anlamak istedi. Yatağın ayak ucundaki dosyayı eline alarak sordu:

"İsminiz nedir?"

Bu arada dosyada yazan tanıları da göz ucuyla okuyan Cansu Hemşire dehşete düşmüştü: boyun kırığı, kafa ve yüz kemikleri kırığı, kaburgalar, sternum ve toraksik omurga kırıkları, anemi, koagülasyon bozuklukları, sıvı elektrolit ve asit-baz dengesinin diğer bozuklukları, travmatik hemopnömotoraks, lomber omurga ve pelvis kırığı, karın içi organ yaralanmaları, femur şaft kırığı. Bu adam nasıl olmuştu da hayatta kalabilmişti? Hastanın yanıtıyla irkildi:

"Sarp Yücesoy. Elinizdeki dosyada yazmıyor mu? Hem beni neden oyalıyorsunuz? Olup biteni anlatacaktınız."

Cansu Hemşire rahatlamıştı. Demek hasta kim olduğunu unutacak kadar ciddi bir hafıza kaybı yaşamıyordu. Muhtemelen kaza anında atlattığı şok nedeniyle geçici bir durum olmuştu. İyisi mi hastayı rahatlatmak adına kısa bir bilgi vereyim derken, hastanın sorduğu hayli şaşırtıcı soruyla karşılaştı:

"Ya da bir dakika, önce başka bir sorum var. Kriz geçirerek kollarımı savurduğumu ve bağırdığımı söylediniz. O sırada saçma sapan şeyler söylediğim oldu mu? Yani bu imkânsız tabii, bana yakışmaz ama içime bir şüphe düştü. Örneğin şirket sırlarıyla ilgili konuşmuş olabilirim. Söyleyin lütfen, böyle bir şey oldu mu? Şirket sırlarını vermedim, değil mi?"

Cansu Hemşire şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Ölümden kıl payı kurtulmuş, vücudunda sağlam yer kalmamış bir adam nasıl olur da bu durumdayken işini düşünebilirdi? Ona acımaktan kendini alamayarak kısa bir yanıt verdi:

"Hayır, efendim, acıyla haykırmaktan başkasını yapmadınız."

"Tamam, şimdi bana olanları anlatabilirsin."

Emir vermeye alışkın olduğu her halinden belli olan bu adamın küstahça sorularını yanıtlamak zorunda olmadığını düşündü Cansu Hemşire. Doğrusu bu duruma canı sıkılmıştı. Yapacak çok işi olduğunu ima edercesine ayağa kalktı, boş enjektörleri ve ilaç kutularını toplarken hastanın yüzüne bakmadan birkaç cümle sarf etti:

"Buraya yaklaşık on beş kilometre uzaklıkta bir tren kazası oldu. Diğer yaralılarla birlikte hastanemize getirildiğinizde aşırı kan kaybınız ve çeşitli kemiklerinizde kırıklarınız vardı. Parçalanan dalağınız ameliyatla alındı. Ardından, kırılan femur kemiğiniz nedeniyle bir operasyon daha geçirdiniz. Olayla ilgili ayrıntılı bilgiyi ise az sonra gelecek emniyet görevlilerinden alırsınız. Ayrıca, acil bir ihtiyacınız olursa başucunuzdaki düğmeye basarak nöbetçi hemşireyi çağırabilirsiniz."

Kapıyı sertçe kapatarak çıkan Cansu Hemşire, normalde hastalarına "Geçmiş olsun" demeyi ihmal etmezken, bu kez içinden gelmemişti. Üstelik kapanan kapının ardından gürleyen adam onu haklı çıkarmıştı:

"Demiryolu şirketini dava edeceğim! Onların yüzünden asrın toplantısını kaçırdım! İhaleyi bizim şirketin alması kesindi! Bizi sekiz yüz bin dolarlık zarara uğrattılar!"

Kendi kendine "Bana ne!" diyerek omuzlarını silkti Cansu Hemşire. Kuş kadar maaşıyla kıt kanaat geçiniyordu. Hızlı adımlarla ilerlediği koridorda karşıdan gelen polisleri görünce söylenmeden edemedi:

"Şimdi anlatırlar sana öğrenmek istediklerini!"

2.

Hemşirenin gitmesiyle sessizliğe bürünen odada bir başına kalmıştı Sarp. Belleğini zorlayarak kazayı anımsamaya çalıştı. Olup biteni hatırlayamaması çok mantıksızdı çünkü hafızasının ne kadar güçlü olduğuyla ün yapmış bir adamdı. Şirketteki bütün kayıtları bilir, geçmiş toplantı tarihlerinden alınan kararlara kadar her ayrıntıyı ezberinde tutardı. Herhangi bir ürünün kâr marjı sorulduğunda dosyalara bakma gereği duymaksızın net bir yanıt verebilirdi.

Kazayı hatırlamak bunlardan zor olmasa gerekti. Ama olmuyordu, yapamıyordu. Hatırladığı tek şey, trende yanına oturan ve yol boyunca sinir bozucu şekilde gülümseyerek konuşan delikanlıydı. Onun yüzünden bin pişman olmamış mıydı tek koltuk için bilet almadığına?

Yüksek hızlı trenin çeşitli vagonları vardı: Bir kısmı "2+2 Pulman (Ekonomi)" olarak adlandırılıyordu ki ilk akla gelen klasik tren vagonu ve içine dizili koltuklardan oluşuyordu. Koridorun iki yanında ikişer koltuk vardı; yani bir sırada toplam dört koltuk. Kimisi otobüs tarzı arka arkaya dizili, kimisi ortalarında bir masa ile birbirine bakan koltuklardan oluşuyordu.

"2+1 Pulman (Business)" adı verilen sınıfta ise koltuklar daha genişti ve uçaktaki gibi koltuk arkasına yerleştirilmiş ekranlar vardı. Elbette Sarp'ın statüsüne uygun vagon tipi buydu. Koridorun bir tarafında ikili, diğer tarafındaysa tek koltuklar vardı. İşte bu tek koltuklar için biletler çoktan

tükenmişti ihalenin tarihi öne alındığında. Sarp, eli mahkûm, ikili koltuklardan biri için bilet alırken, kendisi gibi ciddi bir adamla birlikte yolculuk yapmayı ummuştu. Ne var ki güler yüzlü geveze bir delikanlının gelip yanına oturmasıyla hayalleri suya düşmüştü.

Genç adam ilkin Sarp'a neden tren yolculuğunu tercih ettiğini sormuştu. İyi giyiminden ve karizmatik görünüşünden saygın bir iş adamı olduğunu anlamış olmalıydı. Benzerlerinin iş seyahatleri için hava yolunu kullandıkları bir gerçekti.

"*Senin gibi, ekonomik olsun diye seçmedim herhalde!*" diyecek oldu ama değmezdi.

"Güvenilirlik," yanıtını verdi kısaca.

İradesi dışında başlayan bu gereksiz konuşma ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi. Ancak delikanlının buna hiç de niyeti yoktu. Uzun ve sıkıcı tren yolculuğunu şenlendirecek bir fırsat yakalamıştı nasılsa, elinden kaçıramazdı. Ardı arkası kesilmeyecek sorularına devam etti:

"Peki demiryolunun güvenilirliğini araştırdınız mı?"

"Hayır, çünkü bu herkesçe malum olan bir bilgi! Ayrıca benim bunlara vaktim yok!"

Ne denli meşgul bir adam olduğunu göstermek niyetiyle elini evrak çantasına atmıştı ki yeni bir soruya muhatap oldu:

"Ya herkesin bildiğini iddia ettiğiniz bilgi istatistiklerle çelişiyorsa? Araştırıp doğrulamadan inanmışa benziyorsunuz."

Sinir katsayısı gittikçe artıyordu. İçinden söylenmeye başladı:

"Bu yeni yetme, araştırmaların, istatistiklerin ve hesaplamaların benim işim olduğunu bilmeden konuşuyor!"

Ne var ki delikanlı susmak bilmiyordu. Karşıdakinin dinlemek istememesine aldırmadan anlatmaya koyuldu:

"Geçenlerde bir demiryolu şirketinin sahibi, En Güvenilir Ulaşım Aracı Tartışmasında Son Nokta isimli haber programında